
THE LAST
PERSON
STILL
THERE

ธรณีประตู 8

คนสุดท้ายที่ยังอยู่ตรงนั้น

มีคำคำหนึ่งที่ยุคสมัยของเราไม่ค่อยรัก

ความคงอยู่

มันดูเหมือนเป็นคำเก่า

ล้าสมัย

แทบจะน่าสงสัย

เราอาศัยอยู่ในยุคที่เชิดชูการเคลื่อนไหว ความเร็ว การเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่อง ทุกสิ่งต้องแปรเปลี่ยนอย่างรวดเร็ว ทุกสิ่งต้องถูกแทนที่ ทุกสิ่งต้องวิวัฒนาการ

และถึงกระนั้นเมื่อสังเกตชีวิตของผม คนที่ทิ้งรอยประทับลึกที่สุดไม่ใช่คนที่วิ่งเร็วที่สุด

แต่คือคนที่ยังคงอยู่

ไม่ใช่ยังคงอยู่ในที่เดิม

ไม่ใช่ยังคงอยู่ในตำแหน่งเดิม

ไม่ใช่ยังคงอยู่ในความเคยชินเดิม

แต่ยังคงซื่อสัตย์ต่อบางสิ่ง

ต่อหลักการ

ต่อความรับผิดชอบ

ต่อคำสัญญา

ต่อบุคคลหนึ่ง

ต่อส่วนที่แท้จริงของตัวเอง

เป็นเวลานานที่ผมสับสนระหว่างความสำเร็จกับการเคลื่อนไหว

ยิ่งผมเดินทางมาก ยิ่งทำงานมาก ยิ่งสะสมประสบการณ์มาก ผมก็ยิ่งรู้สึกว่ากำลังก้าวหน้า

ส่วนหนึ่งมันก็จริง

แต่มันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความจริง

อีกส่วนหนึ่ง ผมค้นพบหลังจากนั้นอีกนาน

การก้าวไปข้างหน้าไม่จำเป็นต้องหมายถึงการจากไป

บางครั้งมันหมายถึงการอยู่ต่อ

ผมจำได้หลายช่วงเวลาที่ทางเลือกที่ง่ายที่สุดน่าจะเป็นการละทิ้ง

ไม่ใช่เพราะขาดทางเลือกอื่น

ตรงกันข้าม

ทางเลือกอื่นมีมากมาย

โอกาสใหม่

ทิศทางใหม่

การเริ่มต้นใหม่

โลกเสนอการออกเดินทางครั้งใหม่ให้เสมอ

แต่น้อยครั้งกว่ามากที่มันจะเสนอความต่อเนื่อง

ความต่อเนื่องต้องถูกสร้างขึ้น

วันแล้ววันเล่า

โดยปราศจากเสียงปรบมือ

โดยปราศจากตำแหน่ง

โดยปราศจากผู้ชม

ในส่วนที่มองไม่เห็นของชีวิต

ส่วนที่แทบไม่มีใครมองเห็น

เมื่อเวลาผ่านไป ผมตระหนักว่าทุกคนต้องผ่านฤดูกาลที่แตกต่างกัน

มีฤดูกาลแห่งการพิชิต

ฤดูกาลแห่งการค้นพบ

ฤดูกาลแห่งการเติบโต

แล้วก็มาถึงฤดูกาลแห่งการต้านทาน

ฤดูกาลที่คำถามไม่ใช่

“คุณจะไปได้ไกลแค่ไหน?”

แต่คือ

“คุณจะยังคงอยู่ตรงนั้นได้นานเท่าไร?”

มันเป็นฤดูกาลที่ยากลำบาก

เพราะมันไม่ได้ให้ผลลัพธ์ที่มองเห็นได้ในทันที

มันไม่เปิดโอกาสให้มีภาพถ่ายอย่างวีรบุรุษ

มันไม่ก่อให้เกิดเรื่องราวที่ตื่นตาตื่นใจ

แต่มันหล่อหลอมอุปนิสัย

มากกว่าชัยชนะมากนัก

ผมเคยรู้จักคนที่สร้างอาชีพอันยอดเยี่ยม แต่ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ได้

คนที่สามารถนำองค์กรขนาดมหึมา แต่ไม่สามารถเผชิญหน้ากับบทสนทนาที่ยากลำบากได้

คนที่พิชิตโลกได้ แต่สูญเสียตัวเอง

เมื่อเฝ้ามองพวกเขา ผมได้เรียนรู้บางอย่าง

การอยู่ต่อไม่ใช่คำถามทางภูมิศาสตร์

มันเป็นคำถามทางศีลธรรม

คุณสามารถเปลี่ยนประเทศสิบครั้งแล้วยังซื่อสัตย์ต่อสิ่งที่สำคัญได้

คุณสามารถใช้ชีวิตทั้งชีวิตบนถนนเดียวกันแล้วทรยศทุกหลักการที่คุณมี ก็ได้

ความแตกต่างไม่ได้อยู่ที่ระยะทางที่เดินทางมา

มันอยู่ที่ความซื่อสัตย์

ความซื่อสัตย์เป็นคำที่มักถูกเข้าใจผิด

หลายคนเชื่อมโยงมันกับการอยู่นิ่ง

ผมเชื่อมโยงมันกับความคงเส้นคงวา

ความซื่อสัตย์ไม่ได้ขัดขวางไม่ให้คุณเปลี่ยนแปลง

มันป้องกันไม่ให้คุณสูญเสียตัวเอง

และความแตกต่างนี้คือหัวใจสำคัญ

ตลอดหลายปี ผมผ่านการเปลี่ยนแปลงมามากมาย

ในหน้าที่การงาน

ในชีวิตส่วนตัว

ภายในตัวเอง

บางทางเลือกเป็นไปโดยสมัครใจ

บางทางเลือกถูกชีวิตยัดเยียดให้ผม

ไม่ใช่ทั้งหมดที่น่ายินดี

ไม่ใช่ทั้งหมดที่ถูกต้อง

แต่ผมพยายามรักษาสิ่งหนึ่งไว้

ความต่อเนื่องระหว่างสิ่งที่ผมประกาศออกไปกับสิ่งที่ผมทำ

ผมไม่ได้ทำสำเร็จเสมอไป

ไม่มีใครทำสำเร็จได้ทุกครั้ง

แต่ผมพยายาม

และบ่อยครั้ง สิ่งที่ชีวิตวัดก็คือสิ่งนี้เอง

ความพยายาม

ไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบ

ภาพลวงตาที่แพร่หลายที่สุดอย่างหนึ่งคือ ความแข็งแกร่งจะแสดงตัวในช่วงเวลาพิเศษ

ผมค้นพบสิ่งที่ตรงกันข้าม

ความแข็งแกร่งแสดงตัวในการทำซ้ำ

ในการลุกขึ้นทุกเช้า

ในการทำสิ่งที่ต้องทำ

ในการยังคงอยู่ตรงนั้นแม้ไม่มีใครสังเกต

ในการไม่ละทิ้งสิ่งที่ควรค่าแก่การปกป้อง

มันคือวีรกรรมอันเงียบงัน

แทบมองไม่เห็น

และบางทีอาจเป็นเพราะเหตุนี้เองที่มันแท้จริง

ผมมักนึกถึงสายสัมพันธ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของผม

ครอบครัว

เพื่อน

เพื่อนร่วมงาน

คนที่รัก

สายสัมพันธ์เหล่านั้นหลายสายรอดมาได้เพราะมีใครบางคนอยู่ต่อ

ไม่ได้สมบูรณ์แบบ

ไม่ได้ไร้เทียมทาน

เพียงแค่อยู่ตรงนั้น

เมื่อความยากลำบากมาถึง คุณจะรู้ได้อย่างรวดเร็วว่าใครยินดีจะอยู่ต่อ

เมื่อทุกอย่างไปได้ดี เรามีผู้คนรายล้อม

เมื่อทุกอย่างกลายเป็นเรื่องยาก ฝูงชนก็บางตาลง

และในช่วงเวลานั้นเองที่ผู้ที่อยู่เคียงข้างอย่างแท้จริงปรากฏตัวขึ้น

พวกเขามีไม่มาก

แต่ก็เพียงพอ

คุณภาพของชีวิตไม่ค่อยขึ้นอยู่กับจำนวนคนที่คุณพบ

แต่ขึ้นอยู่กับจำนวนคนที่อยู่ต่อเมื่อถนนเริ่มยากลำบาก

เมื่อปีเดือนผ่านไป ผมเริ่มมองความคงอยู่ว่าเป็นความกล้าหาญรูปแบบหนึ่ง

ยากกว่าการหนีมากนัก

ยากกว่าความกระตือรือร้นในตอนเริ่มต้นมากนัก

ยากกว่าคำสัญญามากนัก

เพราะคำสัญญาเอ่ยออกมาได้ในชั่วพริบตา

ความคงอยู่ต้องใช้เวลาหลายปี

มันต้องใช้การเสียสละ

มันต้องใช้ความอดทน

มันต้องใช้อุปนิสัยที่แข็งแกร่ง

หลายคนเริ่มต้น

ไม่กี่คนที่ไปต่อ

ยิ่งน้อยคนกว่านั้นที่ยังคงอยู่

เมื่อมองย้อนกลับไป ผมไม่ได้ภูมิใจกับการตัดสินใจทุกครั้งของผม

ไม่มีใครควรภูมิใจเช่นนั้น

แต่มีสิ่งหนึ่งที่ผมยอมรับ

ในสถานการณ์ที่สำคัญจริง ๆ ผมพยายามอยู่ตรงนั้น

เพื่อครอบครัวของผม

เพื่อผู้คนที่ผมรัก

เพื่อความรับผิดชอบที่ผมยอมรับไว้

เพื่อคำพูดที่ผมให้ไว้

ไม่ได้สมบูรณ์แบบเสมอไป

แต่จริงใจที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ท้ายที่สุด บางทีชีวิตอาจไม่ถามเราว่าเราข้ามผ่านสถานที่มากี่แห่ง

เราสะสมตำแหน่งมากี่ตำแหน่ง

เราเก็บเกี่ยวความสำเร็จมากี่ครั้ง

บางทีมันอาจถามคำถามที่ง่ายกว่านั้นมาก

“เมื่อถึงเวลาที่ต้องอยู่ต่อ คุณอยู่ที่ไหน?”

คำตอบของผมไม่สมบูรณ์แบบ

แต่มันซื่อสัตย์

ผมอยู่ต่อ